

Άγιος Δημήτριος

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2017

ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

(Ιωαν. γ' 13 - 17)

(Γαλ. στ' 11 - 18)

Αϊάω# σε αψύθμενο βάθος

“Ούτω γαρ ηγάπησεν
ο Θεός τον κόσμον...”

Η σύνδεση της παρουσίας του Θεού στη ζωή του κόσμου με την πληρότητα της αγάπης, αναδεικνύει και την αυθεντικότητα της σχέσης που σφυρηλατείται στο χώρο της Εκκλησίας. Στους ορίζοντες αυτούς το ευαγγελικό ανάγνωσμα της Κυριακής πριν από την Ύψωση του Τιμίου Σταυρού, αποκαλύπτει το απύθμενο βάθος της θεϊκής αγάπης: «εν τούτω εφανερώθη η αγάπη του Θεού εν υμίν, ότι τον Υιόν αυτού τον Μονογενή απέσταλκεν ο Θεός εις τον κόσμον, ίνα ζήσωμεν δι' Αυτού» (Α' Ιω. δ' 9).

Η συγκεκριμένη ευαγγελική περικοπή συνιστά το απόσταγμα της συνομιλίας του Χριστού με το Νικόδημο. Ο Νικόδημος παρόλο που είχε εξέχουσα θέση στην κοινωνία, αφού ήταν μέλος του Μεγάλου Συνεδρίου και ανήκε ακόμα στην τάξη των φαρισαίων, ωστόσο αποκαλύπτεται ως άνθρωπος με καλή και αγαθή ψυχή. Με τέτοιες λοιπόν αγαθές διαθέσεις όχι μόνο γνώρισε αλλά και συνομιλούσε με τον Χριστό για μεγάλες και αιώνιες αλήθειες. Έτσι, ενώ οι φαρισαίοι συνέδεαν τη σωτηρία με την τυπολατρία, ενδεδυμένη με την υποκριτική τήρηση κάποιων διατάξεων του Νόμου, ο Χριστός έρχεται να αποκαλύψει ότι για να σωθεί ο άνθρωπος πρέπει να αναγεννηθεί πνευματικά, να καταστεί καινούργια ύπαρξη, όχι πλέον με νομικές διατάξεις, αλλά με τη χάρη και τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος (Ρωμ. ε' 5).

Α
Γ
Ι
Ο
Σ

Δ
Η
Μ
Η
Τ
Ρ
Ι
Ο
Σ

9
3,
3

F
M

S
T
E
R
E
O

Η καινούργια ζωή

Η πνευματική αναγέννηση του ανθρώπου δεν έχει να κάνει με οποιεσδήποτε πιέσεις και συμπίεσεις, σε φάσεις και αντιφάσεις του κόσμου τούτου, αλλά με μια νέα ζωή που κινείται στην τροχιά της αιωνιότητας. Τη ζωή εκείνη που υπερβαίνει τη φθορά του χώρου και του χρόνου. Στην υπέρβαση αυτή, η όποια απόγνωση μεταβάλλεται σε αναστάσιμη ελπίδα και η όποια λύπη σε χαρά και αγαλλίαση. Η ζωή αυτή δεν συνδέεται σε καμιά περίπτωση με αφηρημένα σχήματα και θεωρίες,

αλλά αποκαλύπτεται ως η πιο ισχυρή πραγματικότητα με τη μετοχή στη ζωή του Χριστού. Τότε ακριβώς ολόκληρος ο χρόνος γίνεται καιρός μετοχής στις θείες δωρεές. Μόνο σ' αυτή τη διάσταση ο άνθρωπος απελευθερώνεται από το φόβο της φθοράς και του θανάτου και μπορεί να ατενίζει πλέον δημιουργικά τη ζωή του μέσα στον χρόνο. Και όπως ο φυσικός θάνατος μέσα από την φωτοχυσία της ανάστασης μετατρέπεται σε γέφυρα προς τη ζωή, έτσι και ο χρόνος μέσα στη ζωή της Εκκλησίας, μεταβάλλεται σε παράγοντα πνευματικής προκοπής και τελείωσης.

Μόνο μέσα στις αγκάλες της θεικής αγάπης μπορεί ο άνθρωπος να εισέλθει σε τροχιές πνευματικής αναγέννησης. Η αγάπη αυτή σαρκώνεται στις σχέσεις του ανθρώπου με τον Θεό, το συνάνθρωπο αλλά και με την κτίση ολόκληρη. Είναι εναρμονισμένη με τον τρόπο ύπαρξης του Τριαδικού Θεού, όπως αποκαλύπτεται στο Πρόσωπο του Χριστού. Ο Χριστός όχι μόνο στο Νικόδημο αλλά στον κάθε άνθρωπο που ανοίγει καλοδιάθετα την καρδιά του, φανερώνει το μυστήριο της Αγίας Τριάδας. Μέσα απ' αυτό, αποκρυπτογραφείται η κοινωνία της αγάπης που προσφέρεται αδιάκοπα στον άνθρωπο, ως «εικόνα του Θεού». Και η σκάλα βέβαια που ο Χριστός ανέβασε τον άνθρωπο στον ουρανό είναι η φανέρωση της άπειρης αγάπης του μέσα από τον Σταυρό.

Αγαπητοί αδελφοί, μέσα από το μυστήριο του Σταυρού αναδύεται η θεική αγάπη στην πιο αυθεντική της μορφή. Έτσι, ο Σταυρός γίνεται κρίση για τον κόσμο. Ο Κύριος έχει μόνιμα ανοικτές τις αγκάλες του και μας προσκαλεί να δεχθούμε την κοινωνία της αγάπης του. Αν ο άνθρωπος ελεύθερα ανταποκριθεί τότε μεταβαίνει «εκ του θανάτου εις την ζωήν» (Ιω. ε'24). Αν όμως αρνηθεί, εγκλωβισμένος στον εγωισμό και την φιλαυτία του, αφήνει τον

εαυτό του να οδηγηθεί σε αυτοκατάκριση και αυτοτιμωρία. Η αγάπη που ξεπηδάει από το ξύλο του Σταυρού είναι η πιο αυθεντική και η πιο αληθινή. Γιατί νικά ακόμα και το θάνατο. Αυτή την εμπειρία μας προσκαλεί η Εκκλησία να γευθούμε. Γένοιτο.

Ἀποστολικό Ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοί, ἴδετε πηλίκους ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρί. Ὅσοι θέλουσιν εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκί, οὗτοι ἀναγκάζουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, μόνον ἵνα μὴ τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ διώκωνται. Οὐδὲ γὰρ οἱ περιτετημημένοι αὐτοὶ νόμον φυλάσσουσιν, ἀλλὰ θέλουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, ἵνα ἐν τῇ ὑμετέρᾳ σαρκὶ καυχῶσινται. Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται κάγῳ τῷ κόσμῳ. Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομὴ τι ἰσχύει οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινὴ κτίσις. Καὶ ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνην ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἔλεος, καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ. Τοῦ λοιποῦ κόπους μοι μηδεὶς παρεχέτω· ἐγὼ γὰρ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ πνεύματος ὑμῶν, ἀδελφοί· ἀμήν.

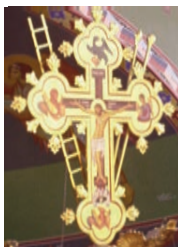
Εὐαγγελικό Ἀνάγνωσμα

Εἶπεν ὁ Κύριος, Οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ. Καὶ καθὼς Μωϋσῆς ὑψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον. Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον. Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον ἵνα κρίνη τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῆ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ.

Αφιέρωμα στὴν εορτὴ τῆς Υψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

«ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟΝ ΣΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΟΥΜΕΝ ΔΕΣΠΟΤΑ»

Ἡ Παγκόσμια Ὑψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀποτελεῖ ἓναν σπουδαῖο εορτολογικὸ σταθμὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους. Στις 14 Σεπτεμβρίου σύμπτωση ἡ Ὀρθοδοξία τιμᾷ τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος χαρακτηρίζεται ὡς τὸ «καύχημά» τῆς καὶ ἡ «δόξα» τῆς. Πηγές τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας ἀναφέρουν ὅτι ἡ εορτὴ τῆς Παγκόσμιας Ὑψωσης εἶχε καθιερωθεῖ ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα χρόνια, ἴσως μάλιστα νὰ εἶχε καθιερωθεῖ καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Μέγα Κωνσταντῖνο, κατὰ προτροπὴ προφανῶς τῆς μητέρας τοῦ ἁγίας Ἐλένης, ἀμέσως μετὰ τὴν εὔρεση τοῦ Τιμίου Ξύλου στα Ἱεροσόλυμα, γύρω στο 330 μ.Χ.

Ἡ τιμὴ πρὸς τὸν Τίμιο Σταυρὸ ἀνάγεται στους ἀποστολικούς χρόνους. Οἱ ἐπιστολές τοῦ ἀποστόλου Παύλου εἶναι γεμάτες ἀπὸ χωρία με τὰ ὁποῖα ὁ μέγας ἀπόστολος ἐξαίρει τὸν ρόλο τοῦ Σταυροῦ στὴν διαδικασία τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου. Πρῶτος ὁ Παῦλος ὁμίλησε γιὰ τὴν καύχηση τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἀποστολικοὶ Πατέρες ὁμιλοῦν καὶ αὐτοὶ με σεβασμὸ καὶ τιμὴ πρὸς τὸ ἱερὸ σύμβολο, μέσω τοῦ ὁποῖοῦ ἐγένε ἡ καταλλαγή με τὸ Θεὸ καὶ ἐπιτεύχθηκε ἡ σωτηρία με τὴν ἀπολυτρωτικὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ δύναμη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ φάνηκε στο θαυμαστὸ ὄραμα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, στα 312, ἐνῶ βιάδιζε ἐναντίον τοῦ Μαξεντίου κοντὰ στὴ Ρώμη. Ὁ Κωνσταντῖνος ἐξέφραζε τὴν νέα ἐποχὴ, σὲ ἀντίθεση με τοὺς συναυτοκράτορές του, οἱ ὁποῖοι ἐξέφραζαν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ συντηρήσουν τὸν παλιὸ κόσμο, πού κατέρρεε ραγδαῖα. Ὁ μέγας αυτοκράτορας εἶδε στὸν οὐρανὸ, ἡμέρα μεσημέρι, τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, σχηματισμένο με ἀστέρια, καὶ τὴν ἐπιγραφὴ «EN ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ», ἐπίσης σχηματισμένη με ἀστέρια. Ἦταν ἡ 28η Ὀκτωβρίου 312. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥρα ἔδωσε διαταγὴ τὸ σημεῖο αὐτὸ νὰ γίνε τὸ σύμβολο τοῦ στρατοῦ τοῦ. Χαράχτηκε παντοῦ, στὶς ἀσπίδες τῶν στρατιωτῶν, στα κράνη, στα λάβαρα, καὶ ἀλλοῦ.

Τὸ 326 ἀναχώρησε γιὰ τοὺς Ἁγίους Τόπους ἡ εὐσεβὴς χριστιανὴ μητέρα τοῦ ἁγία Ἐλένη. Με τὴν γενναία ἐπιχορήγηση τοῦ Κωνσταντίνου ἄρχισε τὸ κτίσιμο λαμπρῶν ναῶν ἐπὶ τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων. Ἐπίκεντρο ἦταν ὁ Πανάγιος Τάφος τοῦ Κυρίου.

Πρῶτη ἐνέργεια τῆς ἁγίας Ἐλένης ἦταν ἡ ἀνεύρεση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε πεταχτεῖ ἀπὸ τοὺς ρωμαίους. Σύμφωνα με τὴν παράδοση ὠδηγήθηκε ἐκεῖ ἀπὸ ἓνα ἀρωματικὸ φυτὸ πού φύτρωνε στο μέρος ἐκεῖνο, τὸ γνωστὸ μας βασιλικό. Ὑστερα ἀπὸ ἐπίπτονες ἀνασκαφές τελικὰ βρέθηκαν τρεῖς σταυροί, τοῦ Κυρίου καὶ τῶν δύο ληστῶν. Οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἱστορικοὶ Φιλοστόργιος καὶ Νικηφόρος ἀναφέρουν ὅτι ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου ἐντοπίσθηκε ὕστερα ἀπὸ θαῦμα, τοποθετήθηκε πάνω σὲ νεκρὴ γυναίκα καὶ αὐτὴ ἀναστήθηκε!

Ἡ πιστὴ βασιλομήτωρ, με δάκρυα στα μάτια παρέδωσε τὸν Τίμιο Σταυρὸ στὸν Πατριάρχη Μακάριο, ὁ ὁποῖος στὶς 14 Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 335 τὸν ὕψωσε στὸν φρικτὸ Γολγοθὰ καὶ τὸν τοποθέτησε στὸν ναὸ τῆς Ἀναστάσεως, τὸν ὁποῖο εἶχε ἀνεγείρει ἡ ἁγία πάνω ἀπὸ τὸν Πανάγιο Τάφο καὶ ὁ ὁποῖος σώζεται ὡς σήμερα. Τὸ σημαντικὸ αὐτὸ γεγονός ἀρχισε νὰ εορτάζεται ὡς λαμπρὴ ἀνάμνηση. Ἐτσι καθιερώθηκε ἡ μεγάλη εορτὴ τῆς Παγκόσμιας Υψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου μας εἶναι τὸ καύχημά μας, τὸ νικηφόρο λάβαρο κατὰ τοῦ μεγαλύτερου ἐχθροῦ μας, τοῦ διαβόλου, τὸ αἰτήτο ὄπλο κατὰ τοῦ πολυπρόσωπου κακοῦ. Με ἓνα στόμα καὶ με ἓνα καρδιά ψάλλουμε τὸν ὑπέροχο παιάνα τῆς μεγάλης εορτῆς: «Σώσον Κύριε τὸν λαόν Σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου...».